

”Global uppvärmning” är en ohållbar lögn

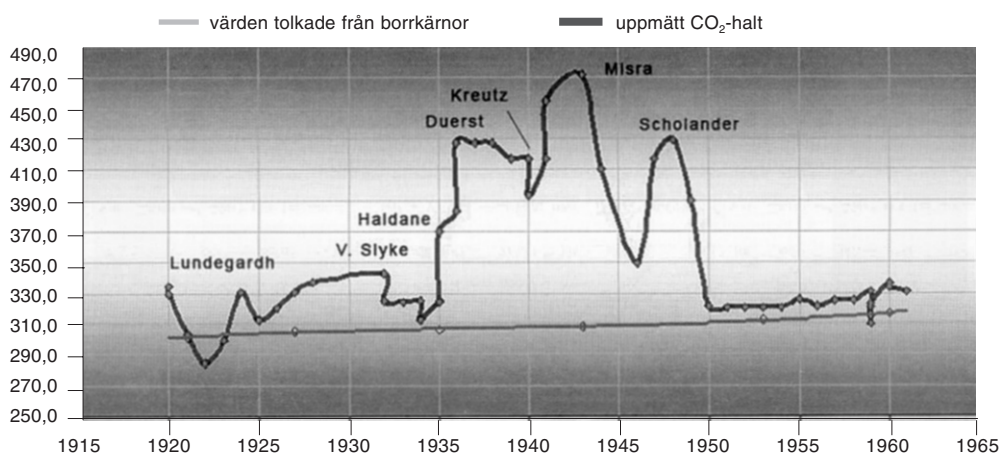
Uppgifterna om hur koldioxidhalten i atmosfären har varierat genom historien, som FN:s klimatpanel (IPCC) åberopar som argument för en minskning av växthusgaserna, är falska. Professor Ernst-Georg Beck vid Merian-Schule i Freiburg, Tyskland, har visat att IPCC har totat ihop sina uppgifter om koldioxidhalten före 1957 enbart utifrån mätningar gjorda på borrhärdar från inlandsisarna, och struntat i de mer än 90.000 direkta mätningar som gjorts med kemiska metoder mellan 1857 och 1957.¹

Med sina påhittade uppgifter försöker IPCC bevisa att CO₂-halten stadigt har ökat i takt med den mänskliga civilisationens industriella utveckling. Det faktum att det finns en mängd tidigare undersökningar, vilket nu bekräftar genom professor Becks forskning, visar att IPCC har valt och vrakat bland sina data för att få belägg för påståendet att vi måste hejda den industriella utvecklingen och börja köra

med häst och vagn igen, om vi inte ska drabbas av plågsamma värmeböljor och smältande polarisar. Det visar att Kyotoavtalet om en minskning av växthusgaserna bygger på en vetenskapssvindel, som står i strid med universums lagar eftersom den förnekar den väletablerade kunskapen att klimatet bestäms av cykliska variationer i jordbanans förhållande till solen och i solens värmeutstrålning.

I sin grundliga genomgång av 175 vetenskapliga avhandlingar fann professor Beck att den moderna växthusteoriens grundare, Guy Stewart Callendar och Charles David Keeling (Al Gores stora idol), fullständigt hade ignorerat noggranna och systematiska mätningar gjorda av några av de mest kända namnen inom den fysikaliska kemin, däribland flera nobelpristagare. Dessa kemisters mätningar visade att den nuvarande koldioxidhalten i atmosfären, ca 380 delar per miljon (ppm) har överträffats tidigare, bl.a. under

CO₂-halt 1920 till 1961, norra halvklotet, kemiska mätningar

Mätningar igångsatta av den svenske botanisten Lundegårdh 1920 mätte den faktiska CO₂-halten (övre, svarta linjen). IPCC har bortsett från dessa direkta mätningar och utgått från osäkra mätningar av gammal luft infångad i borrhärdar från isen (den nedre, grå linjen), vilka tolkats för att få dig att tro att CO₂-halten i atmosfären stiger på grund av industriell aktivitet.

Europeiska arbetarpartiet – EAP

Box 11918 161 11 Bromma tel. 08–98 30 10 fax 08–98 30 90 pg. 34 15 59–3
larouche@nysol.se www.nysol.se

perioden 1936–44 då CO₂-nivån pendlade mellan 393,0 och 454,7 ppm.

Det fanns också mätvärden, med en felmarginal på 3 procent, från 1885 på 375,0 ppm (Hempel i Dresden), från 1866 på 390,0 (Gorup, Erlangen) och från 1857 och 1858 på 416,0 (von Gilm, Innsbruck). Ökningen på 1940-talet sammanföll visserligen med en period då det skedde en genomsnittlig uppvärmning av atmosfären, men uppvärmningen skedde innan CO₂-halten ökade.

Mätningarna som Beck studerade var huvudsakligen gjorda på det norra halvklotet, med en geografisk spridning från Alaska över Europa till Poona i Indien, så gott som samtliga i lantliga områden eller utanför städer utan industriella utsläpp, och på en höjd av omkring två meter över marken. Evalueringen av de kemiska mätmetoderna visade på en felmarginal på högst tre procent, ner till en procent i de bästa fallen.

Mätningarna som gjorts på borrhärdar visar tvärtom på en ganska jämn ökning av CO₂-halten, som passar bra till den förutfattade meningen att en ökande industriell verksamhet har lett till en jämn ökning av CO₂. Becks samarbetspartner dr Zbigniew Jaworowski, med ett förflutet som rådgivare till den polska strålskyddsmyndigheten och en erfaren bergsbestigare som har grävt ut is från 17 glaciärer på sex kontinenter, har visat att gas infångad i iskärnor inte kan tas som något vittnesbörd om halten av denna gas i atmosfären vid en viss historisk tidpunkt. Isen har frusit, den har återfrusit och den har pressats ihop, i en process som med tiden förorsakar drastiska förändringar jämfört med de ursprungliga atmosfäriska koncentrationerna i gasbubblorna.²

De som nu talar om en ”global uppvärmning” hävdar att människan genom t.ex. förbränning av fossila bränslen orsakar en ökad CO₂-halt i atmosfären, vilken fungerar som glastaket på ett växthus och förhindrar att solvärmen reflekteras bort från Jordens yta. En sådan växthuseffekt föreligger utan tvivel, men koldioxiden ligger långt ner på listan över växthusgaser, och svarar för som mest två eller tre procent av växthuseffekten. Den överlägset viktigaste växthusgasen är vattenånga. Dock kan vatten i form av moln reflektera tillbaka solstrålningen, och få temperaturen att sjunka. Så många effekter samverkar med varandra att det är lika befängt att hävda ett samband mellan den globala temperaturen och CO₂-halten, som att försöka förutsäga värdet på en hedgefond utifrån månens faser.

För att få till en övertygande bevisning för ett

sådant samband måste man ljuga rejält och sofistikerat, och det har växthusteoretikerna ertappats med. Genom en utsökt historisk ironi kan man säga att det är den moderna naturvetenskapens grundare, kardinal Nicolaus Cusanus (1401–64), som har ertappat dem. Vår förståelse av fotosyntesen började när flamländaren Jan Baptist van Helmont tog fasta på Cusanus tanke (i ”De Staticis”-avsnittet i *Idiota de mente*, Lekmannen om själen) att man kunde väga en växt och dess jord före och efter tillväxt. Van Helmont upptäckte (omkring 1620) att jorden runt ett pilträdd, som hade växt till 76,5 kg på fem år, bara hade minskat i vikt med några tiotals gram. Varifrån kom trädets stora massa? Lustigt nog antog van Helmont, som hade infört ordet ”gas” i naturvetenskapen, att växtens massa kom enbart från det tillförda vattnet.

Det dröjde nästan tvåhundra år till innan man gjorde den häpnadsväckande upptäckten att en stor del av växtens massa och hela dess strukturella stomme kommer från den osynliga och synbarligen viktlösa luften, och i första hand från luftens koldioxidkomponent. För den upptäckten svarade den revolution inom kemin som Lavoisier startade, och som Gay-Lussac, Avogadro, Gerhardt m.fl. fortsatte i början av 1800-talet. Förmågan att placera två osynliga gaser på en våg och jämföra deras vikt visade sig vara nyckeln till bestämningen av atomvikterna, och därefter till att både atomen och cellen kunde börja avlockas sina hemligheter.

Oturligt nog för lögnhalsarna i IPCC har kemister ända sedan denna första utforskning av fotosyntesen i början på 1800-talet intresserat sig för halten av koldioxid i atmosfären, och deras noggrant förtecknade mätningar finns kvar. Den obehagliga sanningen är att Al Gore finns kvar, och att så många sätter tilltro till hans utsläpp.

Laurence Hecht

chefred. *21st Century Science & Technology*
www.21stcenturysciencetech.com

1. ”180 years accurate CO₂ air gas analysis by chemical methods (short version)”, ett inofficiellt utdrag, Dipl. Biol. Ernst-Georg Beck, Merian-Schule Freiburg, 8/2006
www.warwickhughes.com/agri/BeckCO2short.pdf

2. Se ”Ice Core Data Show No Carbon Dioxide Increase” av Zbigniew Jaworowski och andra hänvisningar på www.21stcenturysciencetech.com under rubriken ”Global Warming”.

– Angående orsaken till klimatförändringar, se Nationalencyklopedin, Band 10 sid. 3: ”Istider”.

– Angående etanolbluffen, se www.larouchepub.com

Lyssna på Lyndon LaRouches internetkonferens från onsdagen den 7 mars där han tog isär spekulanten och befolkningsbegränsningsförespråkaren Al Gore, som skickas fram igen, mitt i finanskrisen och uppladdningen för ett nytt krig mot Iran, med en politisk kampanj mot ”global uppvärmning”. Se och hör LaRouche på webben via www.larouchepac.com Läs mer om Al Gore på EAP:s hemsida www.nysol.se